

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישֵׁי פְּרֻשֵׁת וַיְחִי עֶשְׂרֵה בְּטַבַּת י' טַבַּת, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / שְׁלִישֵׁי עִם רִשׁ"י

הַיּוֹם מְסִימִים לְלַמֵּד אֶת הַבְּרֻכּוֹת שֶׁיַּעֲקֹב בָּרַךְ אֶת אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה בְּנֵי יוֹסֵף.

יַעֲקֹב מְבָרַךְ אֶת בְּנֵי יוֹסֵף לְפָנָיו פְּטִירָתוֹ, הוּא שֵׁיכֵל אֶת יָדָיו וְהֵנִיחַ אֶת יָד יְמִין עַל אֶפְרַיִם שְׁעָמַד בְּצַד שְׂמָאל.

יוֹסֵף רָאָה שֶׁיַּעֲקֹב בָּרַךְ אֶת אֶפְרַיִם, הֲצַעִיר יוֹתֵר בְּיָדוֹ הַיְמָנִית! הוּא לֹא שָׂמַח עַל כֵּן וְנָסָה לְשַׁנּוֹת חֲזָרָה אֶת יְדֵי אָבִיו תּוֹךְ הַסֶּבֶר שֶׁמְנַשֶּׁה הוּא הַבְּכוֹר.

יַעֲקֹב אָמַר: "אֲנִי יוֹדֵעַ! שֶׁמְנַשֶּׁה הוּא הַבְּכוֹר, וְאֲנָשִׁים גְּדוֹלִים יֵצְאוּ מִמֶּנּוּ כִּמוֹ גְּדַעוֹן שֶׁהוֹשִׁיעַ אֶת הַיְהוּדִים בְּמִלְחָמָה. אֲבָל אֶפְרַיִם יִהְיֶה גְּדוֹל יוֹתֵר כִּיּוֹן שֶׁיְהוֹשֻׁעַ יֵצֵא מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ! יְהוֹשֻׁעַ יַעֲזֹר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַבוֹשׁ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, יְלַמֵּד אוֹתָם תּוֹרָה, וְכָל הָעוֹלָם יֵדַע אוֹדוֹתָיו כְּשֶׁהַשֶּׁמֶשׁ תַּעֲמִד בְּגִבְעוֹן (בְּג' תַּמּוּז)!"

יַעֲקֹב בָּרַךְ אוֹתָם, וְאָמַר שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִבְרְכוּ אֶת הַיְלָדִים שֶׁלָּהֶם שִׁיְהִיו כְּאֶפְרַיִם וְכְמְנַשֶּׁה ("יִשְׁמְךָ אֱלֹקִים כְּאֶפְרַיִם וְכְמְנַשֶּׁה"). יַעֲקֹב הִזְכִּיר אֶת אֶפְרַיִם קִדָּם, לְהַרְאוֹת שֶׁכַּאֲשֶׁר מוֹנִים אֶת הַשְּׁבֻטִים עַל פִּי הַסֶּדֶר, אֶפְרַיִם קִדָּם לְמְנַשֶּׁה.

יַעֲקֹב אָמַר לְיוֹסֵף: "אֲנִי הוֹלֵךְ לְהִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, אֲבָל ה' יִהְיֶה

אִתְּךָ וַיְבִיא אוֹתְךָ חֲזָרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. מִכִּיּוֹן שֶׁאַתָּה הוֹלֵךְ לְעִבּוֹד קֶשֶׁה כְּדִי לְדַאֵג לְכֹךְ שֶׁאֲנִי אֶקְבֵּר בְּמַעַרְתַּת הַמַּכְפֵּלָה, אֲנִי נוֹתֵן לְךָ מַתָּנָה מִיַּחַדְתְּ - מְקוֹם מִיַּחַד שֶׁתּוּכַל לְהַקְבֵּר בּוֹ, בְּשִׂכְמְךָ, שֶׁכְּבָשְׁנוּ מִיַּד הָאֱמֹרִי.

תְּהֵלִים / יוֹם י' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים נ"ה - נ"ט

בְּפָרֶק נ"ה, דָּוִד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר: "עָרַב וּבָקֵר וְצָהָרִים אֲשִׁיחָה" - הוּא מִתְפַּלֵּל לַה' בְּלִילָה, בְּבִקְרָה וּבְצָהָרִים.

הרבני מסביר שהפסוק מזכיר ערבית, לפני שחרית ומנחה. מכיון שדוד המלך אומר זאת בערבית, בלי להלכה לפני התפלה, כדי לתת לו חיות למשך כל היום שלמחרת, כך שערבית, זה לא רק הסיום של היום שלפניו, אלא גם נתינת חיות להתחיל את היום שלמחרת! כשאוברים שמע בלילה, אותו דבר מתרחש, זה הסיום של היום ויחד עם זה גם נתינת חיות וכח למה שיקרה למחרת!

תניא / פרק ז' (י' טבת שנה מעוברת)

מה קורה אם אדם מתחתן עם גויה חס ושלום? זה דבר עצוב ביותר. ה' שם כל יהודי בעולם עם חצי הנשמה שלו. רק על ידי שמתחתנים נהים לנשמה יהודית שלמה.

אם אדם חס ושלום מחליט "להתחתן" עם בת זוג לא יהודיה, יהיה להם רק מחצית מהנשמה למשך כל החיים שלהם.

התורה אומרת, שאדם מאשר הוא אדם שהופך להיות נשמה מלאה: מקבלים ברכות, שמחה וטוב. אבל אם אדם מחליט שתהיה לו רק מחצית מהנשמה שלו, זה מאוד מאוד עצוב! אם אדם "מתחתן" עם לא יהודי/ה, זה משלוש קלפות הטמאות.

היום יום / י' טבת

היום הוא יום צום, אוברים סליחות בשעת התפלה. ואבינו מלכנו הארץ בשחרית ובמנחה.

כשמתפללים מנחה ביום צום, קוראים בתורה. ההפטרות ליום צום היא מישעיה. ישנו פסוק שם שאומר "עזב רשע דרכו ואיש און מחשבתיו" שמשמעותו, שהרשע יעזוב את דרך הרשע והאדם את העברות שיש לו בראש.

הצמח צדק הסביר פעם את הפסוק הזה למישהו ביחידות:

המילה "און" – שמשמעותה עברה, יכולה להקרא בצורה אחרת (על ידי החלפת הנקוד) למילה און, שמשמעה חזק. הצמח צדק אמר לחסיד: "אם לאדם, יש דעות מאד מוצקות, והוא לא מוכן לשמוע לאנשים אחרים, גם על זה צריך לפעמים לעשות תשובה. בגלל שאנשים לא מקשיבים אחד לשני, זה ההפך מאהבת ישראל.

בדיוק כמו שרשע צריך להפסיק את מה שהוא עושה. אדם צריך לעזב את האון- מה שהוא חושב, ולא תמיד לומר אני חושב, אני אומר כך, אני יודע".

ספר המצוות / מצוות לא תעשה קמ"ז, ק"ח

היום לומדים שתי מצוות על בהמה מבפירה (שנולדה ראשונה)

1. מצוות לא תעשה קמ"ז – לכהן אסור לאכול בכור מחוץ לירושלים (אם אין בו מום) ואדם רגיל לא יכול לאכול ממנו כלל. הבכור מובא בקרבן, לכן הוא קדוש ושייך לכהן.
2. מצוות לא תעשה ק"ח – אסור לשמור את הבכור להחליפו בבהמה אחרת. (אם יש לבכור מום, אסור להחליפו)

רמב"ם / הלכות בכורות פרקים ב', ג', ד'

ברמב"ם היום לומדים על המצוה של בכור.

פרק ב' - לומדים איזה סוג של מום יכול לגרום לבכור שלא יהיה ראוי לקרבן, ושהכהן יכול לאוכלו בכל מקום.

פרק ג' - לומדים מי מחליט איזה סוג של מום גורם לבכור שלא יהיה ראוי לקרבן. בהן לא יכול להחליט על הבכור של עצמו.

פרק ד' - הרמב"ם מלמד את ההלכות מתי בעל חי נחשב בכור. למשל, אם הוא שיך לשני אנשים או אם לא בטוחים האם הוא הבכור.

דרכי החסידות / תענית צבור / עשרה בטבת

בעשרה בטבת, בזמן בית המקדש הראשון, חילות נבוכדנאצר נאספו סביב ירושלים, לא אפשרו לאף אחד לצאת ולהכנס אפילו כדי להביא מזון. פחות משלוש שנים אחר כך, ביום ט' תמוז* הצבא של בבל, פרץ לתוך ירושלים, ובתשעה באב הם החריבו את בית המקדש הראשון. זו הסבה שהמבגרים צמים היום.* בזמן בית המקדש השני החומות נפרצו בי"ז בתמוז, ולכן הצום נדחה לתאריך זה.

הגמרא אומרת שהשכר שאדם מקבל ביום צום על נתינת צדקה, הוא נעלה יותר אפילו מהשכר שמקבלים על הצום. לכן חשוב לזכור לתת תוספת של צדקה.

הרבי מסביר שאחד מהלקחים של עשרה בטבת הוא אחדות, בית המקדש נחרב בגלל שליהודים לא הייתה אהבת ישראל, אז ה' נתן לנבוכדנאצר את הרעיון לעשות מצור סביב ירושלים, כדי להכריח את כולם להיות יחד. זה היה מסר ליהודים, שהם צריכים ללמד לחיות יחד בשלום מתוך אהבת ישראל!

לצערנו, לא קבלנו את המסר אז, אבל כיון שיש לנו את המסר היום, אנחנו צריכים להשתמש ביום הזה כדי להחליט החלטות טובות - להתנהג באהבת ישראל.

בעצם, ארע מארע דומה בימי חזקיהו שהיה אפילו נורא יותר.

עמו של סנחריב, שהיה עם חזק יותר מאשר נבוכדנאצר, והיה יכול לפרוץ ישר לתוך העיר, צר על ירושלים. אבל בגלל תפלתו של חזקיהו, שהיה מלך צדיק, ה' עשה נס גדול והציל את בני ישראל מהצרה.

הגמרא אפילו אומרת שה' רצה להביא את הגאולה השלמה תכף אז.

הדבר מראה לנו שאפילו ליהודי אחד יש כח לשנות את המצב של הגלות במיוחד ביום כמו היום, ולהביא את הגאולה לכל עם ישראל.

(ראו לקוטי שיחות חלק ב' עמ' 518 וליקוטי שיחות חלק ב"ה עמ' 267)